

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Posse quidem vnum pro alterius, ad meliorem vitam, transitu orare; sed
hîc cautelâ opus esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

dormiuit. Pari modo Marcellum S. Fortunati Episcopi Tudertini precibus à morte suscitatum memorat D. Gregorius, ingemuisse & dixisse: *O quid fecisti? ò quid fecisti?* Neque aliter ad vitam reductus ingemuit S. Saluius Episcopus, vt copiosè refert Gregorius Turonensis. Eiuscemodi exempla extant complura, è quibus constat, Deum amantibus mortem vità fuisse gratiorem; idque non tantum, quia, per mortem, hac vitæ molestia liberatis, ad pacem ac quietem via est, qui esset amor concupiscentiæ; sed præcipuè, quia corpus, quod corrumpitur, aggrauat animam, vt nò ita possit cælestia cogitare, sed ad corporis necessitates & concupiscentias deprimatur; in cælo autem his vinculis libera Deum purè & còtinuò potest amare; qui est amicitia amor. Ob quem etiam, si necesse est, sancti parati sunt, diutius inter homines, propter homines iuuandos, vitam trahere. Vnde, teste Possidonio, laudare solebat S. Augustinus sententiam S. Ambrosij è vita discessuri, qua suis flentibus ac rogantibus, vt à Deo longiorem posceret vitam, respondit: *Non sic vixi, ut pudeat me, inter vos, viuere: sed nec mori timeo, quia bonum Dominum habemus.* Nempe, ad vtrumque paratus, noluit vitam precibus prorogare, vt eam, cum meliore vita, commutaret.

IV. Neque idcirco putandus est Christus vel iniuriam, vel molestiam intulisse ijs, quos à morte ad vitam excitauit; vt cum Iairo principi Synagoge filiam, & viduè filium, ante ciuitatem Naim; ac sororibus fratrem Lazarum; illam domi & de lecto; illum foris, & de capulo; istum in campis, & de sepulchro reddidit: item quando *monimenta aperta sunt, & multa corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt.* Tunc animæ horum excitorum nondum Dei visione fruebantur, faciliè igitur vel è limbo Patrum, vel è Purgatorio, se ad corpus retrahi passæ sunt, vt vel hîc satisfacere, vel merita sua possent accumulare. Quod etiam de ijs, qui in veteri Testamento, reuixerunt, dici potest; & de ijs quoque, quos alij sancti, in nouo Testamento, precibus denuò animauerunt. Certè, quos constat, è Purgatorio rediisse, libenter, in hac vita, longis annis varios labores ac cruciatus sustinuerunt, vt pœnas alterius vitæ exhaurirent. Nulli cælo addicti in vitam mortalem sunt restituti. Ad paucos dies, immo horas his restitui, esset graue: & mallent vtiq; denuò mori, quàm consortio carere beatorum.

V,

Ex quibus omnibus duo deduco, Primum, posse, sine iniuria,

S. Greg. l. 1.
dial. c. 2.
S. Greg. Tu-
ron. lib. 7.
Franc.

Possidon. in
vita S. Au-
gustini. c. 27

Luc. 8. 5.
Luc. 7. 11.
Ioan. 11. 43.
Metth. 27.
53.

iuria, vnum amicorum aut sociorum, pro altero orare, vt Deus eum citò, ex hac misera vita, ad alteram felicem educat, & secum in cælo beatum faciat. Si enim id pro se, quem amare arctiùs obstringitur, facere potest, cur non etiam id possit pro altero? Dummodo ex vero, & non simulato, amore, aut odio, id faciat. Noui, in celebri Germaniæ ciuitate, arcularium, qui vulgò probus & vxoris suæ amans esse putabatur. Is lue, cum vxore sua, correptus ad extrema perductus, anima iam fugiente, audiuit, vxorem suam iam esse extinctam: quo nuncio lætus dixit: iam & ego libens moriar, postquam certus sum, me illam, post me, non relinquere, dudum dignam mori. Dixit. & ipse mox secutus, nescio, quam dicti sui mercedem reportarit. Alio sine sancti alijs mortem vel optant vel orant. Quamuis rarissimè, cum prouidum sit cogitare, eos vtiliùs ad laborem laborisque præmium, in hac vita superesse: nec manus iniicienda sit scepro supremi Gubernatoris, cuius prouidâ dispositione fortasse tales adhuc *Plantati in domo Domini: in atrijs domus Dei nostri flore bunt, & adhuc multiplicabuntur in senecta vberi, & bene patientes erunt, vt annuncient laudem omnipotentis*. Psal. 52. 13.

Alterum, quod deduco, est: tamen si Deus, perinde iustitiæ ac amicitiae fautor, subinde exaudiat iniurijs ita pressos, vt alios non iam secum triumphaturos, sed, ante diuinum tribunal, disceptaturos, ad vallem Iosaphat, aut Dei iudicium particulare, citent; non tamen exaudire eum illos, qui charitate destituti, ita, cum alijs agunt, vt secum agi non vellent. *Voluntatem timentium se facit.* V I.
Qui autem charitate proximi destituuntur, Deum non timent. Neque sanè vllus vellet iniuste ipse vel ad ciuile tribunal, ne dum ad diuinum, vocari. Ergo qui iniuste alios ad hoc vadium venire iubent, non solùm grauissimè peccant, dum alijs faciunt, quod ipsi sibi fieri nollent, atq; eos, quos citant, tanquam innocentiae oppressores, iniquissimè suggillant; sed etiam à Deo non exaudiuntur; ex odio enim aut iniusta vindicta alios volunt è vita expelli; stultèque arbitrantur, Deum cæco furori mendacijsque calumniantium cooperaturum. Aut certè sperant, hoc pacto, citatos minaci terrore vsque ad lethalem tristitiam concutiendos. Potest enim tam proterua citatio nonnullos meticulosos, & vel vmbra timentes, ita potenti terrore percellere, vt, ex ipso metu imaginationèque mortis, in morbum & mortem prolabantur. Pl. 144. 19.